

De Hensyn, der føre til i Handelskøb at paalægge Køberen at undersøge selve Salgsgegenstanden, gøre sig med samme Styrke gældende forsaavidt angaar Køberens Forhold ved Modtagelsen af en saakaldt „Udfaldsprøve“ (Partiprøve) af Varen, d. v. s. en Prøve, der sendes efter Varens Produktion, Sortering, Anskaffelse el. lign., naar Købet er sluttet forinden nogen af disse Akter, f. Eks. ved Salg af et kommende Aars Høst. Dog kan dette ikke ubetinget gælde med Hensyn til en Prøve, som Sælgeren har tilsendt Køberen, uden at han efter Aftalen eller en særlig Anmodning fra Køberen har været pligtig dertil, idet det da ikke kan paahvile denne at indrette sig saaledes, at Undersøgelse af Prøven altid kan foretages straks ved dens Modtagelse. Den i § 51 om Udfaldsprøve givne Regel er formentlig ogsaa stemmende med gældende Handelssædvane hos os.

§ 52.

Som ovenfor bemærket kan der udenfor Handelskøb ikke opstilles bestemte Regler om Køberens Pligt til at undersøge Salgsgegenstanden, naar den er leveret. Det er dog blevet hævdet, at der for den Køber, som er Handlende, i denne Henseende maatte gælde de samme Regler som i de egentlige Handelsforhold, uanset at Sælgeren ikke ogsaa er Handlende, i hvert Fald naar Købet er indgaaet i eller for Køberens Bedrift. Herimod maa det dog erindres, at selv om Byrden af en egentlig Undersøgelsespligt er lige meget — og lige lidt — tyngende for Køberen, hvad enten Sælgeren er Handlende eller ej, er det dog en Byrde, der lægges paa Køberen i Sælgerens Interesse og derfor ikke bør paalægges ham, hvor Sælgerens Interesse ikke afgørende kræver det. Men naar Sælgeren ikke er Handlende, stiller Forholdet sig i denne Henseende forsaavidt anderledes, som Sælgeren da regelmæssig enten vil være Producent af Salgsgegenstanden eller have anskaffet den til eget Brug, saa at han

dels kan forudsættes at have haft en Adgang til Kendskab om Salgsgegenstandens Egenskaber, som den, der har erhvervet Genstanden andetsteds fra, ikke uden videre kan antages at have, og dels ikke har nogen Regres til Trediemand, som han kunde gaa Glip af ved ikke i rette Tid at modtage Underretning om Genstandens Mangler.

Man har derfor ment for alle de Købs Vedkommende, der ikke ere Handelskøb, at burde blive staaende ved en mere almindelig Bestemmelse, hvorefter det overlades til Domstolene i hvert enkelt Tilfælde at afgøre, om Køberen efter de foreliggende Forhold „burde have opdaget Mangelen“. Ved denne Afgørelse vil der selvfølgelig blive taget et vist Hensyn til Køberens Egenskab af Handlende, men selv herefter bliver der dog altid den afgørende Forskel fra Handelskøb, at individuelle Forhold saasom Køberens Sygdom eller midlertidige Bortrejse kan afgive en Undskyldning for Køberen, som ikke kan gælde i Handelskøb.

Med Hensyn til Fristen for Køberens Fremsættelse af Reklamation angaaende forefundne Mangler eller Mangler, som efter de for Forholdene i og udenfor Handelskøb fremstillede Regler burde være opdagede, bestemmer § 52 i Tilslutning til de tilsvarende Regler om Reklamation i Anledning af Forsinkelse med Leveringen og med Købesummens Betaling henholdsvis i §§ 27 og 32, at Meddelelse skal gives Sælgeren ved Handelskøb straks og ellers uden ugrundet Ophold.

Bestemmelsen i Paragrafens 2det Stk., hvorefter Køberen, naar han vil hæve Købet eller kræve Efterlevering eller Omlevering, uden ugrundet Ophold skal meddele Sælgeren dette, svarer i Indholdet til og maa begrundes paa tilsvarende Maade som Bestemmelserne om lignende Meddelelser efter § 27 i Slutn. og § 32 ved Forsinkelse, jfr. ogsaa § 26 i Slutn., og formenes iøvrigt ogsaa at stemme med den hos os allerede nu gældende Ret.